

saa han gled ned paa Sengekanten og trykkede hendes Haand mod sine Øjne.

»Men hvad er der, min Ven?« spurgte hun. »Hvad er der sket?«

»Ikke noget! Jeg har jo jer alle seks, og saa er det andet ikke en Knappenaal værd! Saalænge jeg har lidt Kartoffler i Haven og dig, lille Mutter, og en Gris paa Sti og alle vores Rollinger, er jeg Jordens rigeste Menneske.«

»Hvad er der hændt, Povl? Nu skal du sige mig Sandheden.«

»En anden Gang! . . .«

Han vilde rejse sig og gaa, men hun holdt ham fast:

»Du gør mig angst!«

Han fortalte hende nu, hvad der var sket. Men han maatte hente Avisen og oplæse Referatet af Mødet, før Meta vilde tro det.

»Ja, saadan er det altsaa endt med Johannes og mig. Der er ikke noget at gøre ved den Ting. Men jeg maa holde mig om Hovedet for at forstaa det. Tænk dig, at det er Johannes! Det bedste, det elskeligste Menneske paa Jorden! — Men det er heller ikke ham selv. Det er hans uhyggelige Dobbeltgænger, som vi har talt om. Det er den eneste Forklaring. Det er gaaet ham som saa mange andre af hans Lige. Han er bleven omskabt til en Varulv . . .